

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

Cuprinsul:

I. C. Cătuneanu: După șapte ani.

Dr. V Trifu: Profesorul Dr. N. C. Paulescu (1869—1931).

L. A. N. C. în Parlament: Discursul d. prof. A. C. Cuza la Legea pentru Valorificarea Cerealelor (12 Iulie, 1931). — Comunicările d. prof. Gh. Cârlan—Suceava (10 Iulie 1931).

D. V. Athanasescu: Francmasoneria — Organizarea.

I. Berinde: Intre umilință și obraznicie.

Dr. V. Șortan: Dar Moții? . . .

I. C. Stănescu—Buzău: Strigare!

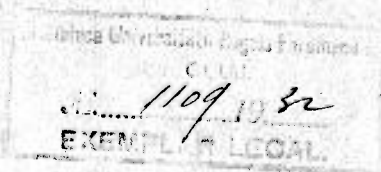
Tablou de inculpații implicați în fraudele cu spiritul negru, dispăruți dela domiciliu.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: **Dr. LAZĂR ISAICU.**

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7

TIPOGRAFIA GHEORGHE GHILI
STR. COGĂLNICĂȘANU Nr. 4.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

După șapte ani

Cu ziua de 1 Noemvrie 1931 s'au încheiat 7 ani de viață a acestei reviste. Durată lungă și impunătoare pentru vremurile în care trăim, când publicații apar cu pretenții, sgomotos afișate și, în scurt timp, dispar fără urmă în întinericul dezinteresării generale.

E soarta tuturor publicațiilor cari își drămuiesc cuvintele, chiar când au ceva de spus, păstrând linia unei diplomații searbede și fricoase, în chestiuni cari cer gândire clară, consecvență și mai ales curajul moral de a face lumină.

Dar la baza unei asemenea acțiuni stă dezinteresarea. Și cine este astăzi dezinteresat pe câmpul publicisticii? În cadrul frământat de patimă, rătăcire și hipertrofia intereselor materialiste, în acest haos întunecat în care, chinuită, febrilă și frivolă se sbate societatea noastră postbelică, în goana ne-bună după îmbogățire rapidă,

în această lume, ce amintește pe condamnații din Infernul lui Dante, cine mai este dezinteresat pe câmpul publicisticii noastre?

Rari nantes in gurgite vasto. Puțini își mai păstrează dezinteresarea, cugetarea dreaptă și senină, de unde poate isvorî mântuirea pentru masele amăgite de agitatori și lipsite de conducători. Între acești puțini, din negura politicianismului lacom, corupt și servil, răsare, ca un ostrov de lumină, revista noastră *Infrățirea Românească*.

De șapte ani împliniți luptă fără teamă și fără prihană, contra celor două plăgi, cari adâncindu-se rod trupul României întregite; *politicianii* și *Jidanii*. Este așa de intimă și inseparabilă legătură între aceste două elemente negative și destructive, încât nu se poate aminti unul fără celalalt. Este atât de tare solidaritatea între ei, încât orice atac contra unuia, aduce la ei, cu necesitate

logică, compunerea unui front comun, spre a combate pericolul ce le este comun.

Așa fiind, înțelege fiecare lupta noastră, grea și dârză, contra acestei infame coaliții. Rezultatul obținut ne răsplătește zilnica strădanie.

În adevăr s'a format o puternică opinie publică, s'a strecurat în sufletul tineretului universitar, al intelectualului, chiar al politicianului în clipele nemărturisite de reculegere, la unii convingerea, la alții grija, la alții recunoașterea că România întregită mai are o problemă de rezolvit spre a-și netezi calea spre un strălucit viitor: *problema jidovească*. La această pregătire, de care freamătă sufletul curat al țării, revista, ce conduc, își are o incontestabilă parte de merit.

I. C. Cătuneanu.

Profesorul Dr. N. C. Paulescu ¹⁾

(1869—1931)

După îndelungate suferințe, pe care multă vreme le-a ținut, cu remsemnare, ascunse, chiar și acelora cari îl înconjurau deaproape, cu îngrijorare și dragoste, Profesorul Dr. N. C. Paulescu ne părăsește pentru o lume mai bună, pentru o viață nouă, bine meritată de acest om desăvârșit, care a trecut prin viață, *ca un sfânt*, în cea mai strictă accepțiune a cuvântului.

Născut în București, il Noemvrie 1869, după ce și-a terminat aici, cu strălucire, studiile secundare, a plecat la Paris, unde s'a înscris la Facultatea de Medicină, în 1888, și unde prin calitățile sale excepționale a fost remarcat de genialul *Lancereaux*, în serviciul căruia, la Spitalul Hotel Dieu, ajunsese extern.

Ilustrul clinician îl luă, în 1894, intern al său, la Spitalul Notre Dame du Perpetuel Secours și aici, tânărul intern își câștigă, imediat, un prestigiu unic, prin inteligența sa scripitoare, prin spiritul său de observație, de discernământ, de critică și de sinteză, la care se adăoga voința de fier ce i-a comandat întotdeauna, slabele resurse fizice și i-a însuflețit mereu munca ordonată și continuă, fără a știrbi nimic din bunătatea-i nesfârșită, ce reșea din întreaga sa ființă fermecătoare și plâpândă.

În serviciul lui *Lancereaux*, a putut studia un material enorm; mii de observațiuni luate și clasate de dânsul, mii de piese anatomopatologice rânduite de neîntrecuta sa migălozitate, rămân și vor rămâne drept mărturie a covârșitoarei sale activități, acolo, în spitalul care nu va putea niciodată să-l uite și care ca un semn de admirație și recunoștință a ținut să aibe de atunci, în mod permanent, câte doi interni români, admiși cu toate drepturile, numai după singura recomandare a profesorului *Paulescu*.

Puținele minute ce-i rămăneau libere, sta de vorbă cu unul din bolnavii serviciului, un savant dominican, răpus de infirmități fizice care i-a lămurit atmosfera de credință înălțătoare care îl înconjura și care l'a cucerit imediat, fără însă să-l fi putut vre-odată îndepărta de credința strămoșească, rămânând până la

moarte credincios fiu al Bisericii românești.

Intim al celor mai nobile cercuri franceze, doctorul *Paulescu* a trăit la Paris, o viață înălțătoare și s'a desăvârșit ajungând exemplarul rar, unic, cristalul cizelat, ideal, ce a fermecat pe acei câțiva rari muritori, cari au avut incomparabila fericire pământească să-l cunoască perfect.

Și-a trecut *doctoratul în medicină*, în 1897, cu o teză de istologie: „*Structure dela Rate*“ și în acelaș an, și-a luat certificatul de studii superioare de fiziologie generală, la *Profesorul Dastre*, dela Sorbona, unde a cucerit prietenia lui *Arthus*.

În 1901, și-a luat *doctoratul în științele naturale*, cu o importantă teză de chimie biologică: „*Etude comparative de l'action des chlorures alcalins sur la matière vivante*“.

Prieten și colaborator al falnicului *Lancereaux*, membru și președinte al Academiei de Medicină din Paris, *Paulescu* s'a bucurat la rândul-i de prietenia și colaborarea lui *Paul Regnier*, *Besancon* și alții și a prezentat în fața societăților savante franceze, probleme dificile, soluții viu criticate, cu satisfacția însă, de a fi putut învinge, prin documentări admirabile, o serie de eminenti oameni de știință: *Laborde*, *Gley*, *Camus*, *Pugliese*, *Charrin*, *Moussu*, etc.

Paulescu a expus la Academia de Medicină, între 1897—1900, tratamentul anevrismului prin injecții cu gelatină și el a demonstrat, acolo și la Academia de științe, că „lichide nedializabile se pot resorbi după injectarea lor subcutan sau intraseros“.

Paulescu a combătut, în 1898, ipoteza clasică a rolului antitoxic al glandelor tiroide, și a dovedit „cel dintâiu“ că aceste glande „elaborează o substanță necesară nutriției sistemului nervos“.

Paulescu a combătut, în acelaș an, ipoteza tot clasică a indiferenței celulelor canceroase și a probat *specificitatea celulară*.

Paulescu a studiat experimental *glandele suprarenale* și a demonstrat în 1899, că o *intoxicație mortală* prin curare, e vindecată prin o injecție cu extract suprarenal, extract realizat prima oră de el însuși, și a arătat că — contrar ipotezii clasice a acțiunii antitoxice —, capsulele suprarenale, organe asimilatoare, prepară

un produs, ce se localizează pe plăcile motoare și servește la producerea contracțiilor musculare.

În 1906, a descris *procedeele de extragere a ipofizei și epifizei*, pe care le-a studiat experimental și a pus concluzii definitive. Aceste lucrări i-au câștigat admirația ilustrului *Cushing*, care în câteva rânduri și-a manifestat dorința vie de a-l vedea în America, în special cu prilejul ultimului congres dela Boston, când marele American ar fi avut mulțumirea să-l prezinte lumii savante, ca prieten și invitatul său personal.

Dar mai toate capitolele patologiei au trecut prin examenul riguros al metodei sale pentru a primi lămuriri precise, expuse într'un stil impecabil, de o claritate inimitabilă, întâiu în reviste medicale (*Semaine medicale*, *Presse medicale*, *Journal de Physiologie et de Pathologie générale*, *Journal de Médecine interne*, *Bulletin de l'Académie de Médecine*, *C. R. de la Société de Biologie*, *Journal d'Urologie*, *Archives internationales de Physiologie*, *Spitalul*, *Revista științelor medicale*, *Revista sanitară militară*, *România Medicală*, etc.) apoi în broșuri și în tratate monumentale.

Voiu aminti numai câteva din lucrările sale de mare importanță:

În 1898, a descoperit *cauza gușei exoftalmice* și a preconizat tratamentul prin sulfat de chinină, pentru a obține vindecarea acestei boale, până atunci incurabilă.

În 1904, a probat că *febra* e produsă de diastazele microbilor și că ea poate fi jugulată prin agenți antipiretici, administrați în doze fracționate, suficiente.

Atât mecanismul febrii, cât și modul de acțiune al antipireticilor, sunt evidențiate de Profesorul *Paulescu*, prin minuțioase experiențe de laborator și prin observațiuni clinice precise, descrise magistral.

În 1920, a început *studiul funcțiilor renale* și a dovedit experimental că legile lui *Ambar* sunt eronate.

Marion și *Cathelin* au relevat cu elogii, acest studiu, care a adus o lovitură de grație unei explorări, pe care se conta prea mult, și care dădea rezultate fundamental greșite.

În 1922, studiind *instinctele*, experimental, a precizat câteva sedii ale instinctelor pe scoarța cerebrală.

În ultimul timp a obținut noi precizări, cari apar zilele acestea în „*Archives internationales de Physiologie*“, într'un articol admirabil, ale căruia corectări le-a făcut chiar el, pe patul suferinții, cu patru zile înaintea morții sale.

1) Extras din „*România Medicală*“, nr. 15—16 din 1931, apărut în broșură.

Încă dela Paris, a început studiul ficatului, al splinii și al pancreasului.

Între 1911 și 1913, a publicat o serie de cercetări experimentale hotărâtoare asupra *originii glico-genu-lui*, atacând o problemă capitală: *cauzele și tratamentul diabetului*.

După ani îndelungați de reflecții și cercetări minuțioase, descopere în 1920, tratamentul diabetului, cu un extras pancreatic (pancreina), realizat de dânsul printr'un procedeu în amănunțime descris în două reviste internaționale: „*C. R. de la Soc. de Biologie*” și „*Archives intern. de Physiologie*” (în 1921).

Sir Sharpey-Schafer, profesor de fiziologie la Edimburg și vechiu admirator, îl felicită călduros, iar Profesorul Scott, dela Filadelfia, îl salută cu admirație și îi solicită dreptul de a lansa din Statele Unite, descoperirea, acordând descoperitorului toate drepturile morale și materiale.

Dar Profesorul Paulescu, bun și încrezător, preferă ca aceste drepturi morale și materiale să fie mai mici pentru dânsul, numai ca „pancreina” să plece din România, mai ales că „amicii” i-au promis tot sprijinul. „Amicii” însă, ca toți „amicii” uitară promisiunile, și peste un an și jumătate, o serie de Canadieni, până atunci, cu desăvârșire ignorați în lumea științifică, lansează „insulina”, cu un sgomot asurzitor, furând pur și simplu, descoperirea învăță-tului român.

În fața acestui gest uluitor pentru îndiscutabila probitate științifică a Profesorului Paulescu, acesta se mulțumește să adreseze, prin societățile „savante”, un protest plin de demnitate, de nobleță, fără să obțină — e trist, dar trebuie s'o semnalăm! —, nici cea mai vagă atenție din partea „savanților” români, cari se fac că nu pricep nimic.

Câțiva învățați străini, în frunte cu Sir Sharpey-Schaffer (Anglia) și Prof. Achard (Franța), răspund mârșniți, că s'a făcut sgomot prea mare, că societățile „savante” au apucat să se pronunțe, că nu se poate blama comisia premiului Nobel, care a și acordat distincția, „descoperitorilor” Canadieni.

Numai o ședință a societății medicilor militari și coloanele „României Medicale” găsesc oportun să mărturisească simpatia lor pentru marele nedreptățit, care se pleacă îndurerat ca să însereze, într'unul din tratatele sale, aceste rânduri:

„Odinioară credeam și propovăduiam că un cercetător poate munci în liniște depălină, căci eram convins că data publicațiilor sale îl pune la adăpost de orice

nedreptate”.

„Din nefericire, azi, sunt silit să mărturisesc că m'am înșelat cu desăvârșire.

Între 1920 și 1922, a publicat cursul său de Fiziologie dela Facultatea de Medicină din București, în trei volume mari, intitulate: „*Traité de Physiologie médicale*”.

E o operă grandioasă care cuprinde, alături de o expunere originală a fiziologiei, toate descoperirile în acest domeniu, realizate de Profesorul Paulescu, precum și noțiuni generale de filosofie spiritualistă și o critică acerbă a materialismului ateu.

Celebrul fiziologist M. Arthus dela Lausanne, o salută cu elogi deosebit de măgulitoare.

Studiind fenomenele vitale de relație, Paulescu a demonstrat că toate, fără excepție, prezintă un caracter evident de finalitate și se înlănțuiesc, într'o ordine precisă, în vederea unui scop comun; demonstrează că actele reflexe caracterizate prin faptul că la ele, nici reacția, nici țința nu sunt cunoscute de ființa viețuitoare ce le execută — se petrec totuși, într'un scop precis, util, acestei ființe; că actele reflexe joacă, la toate ființele, un rol primordial; că ele sunt efectul unei „organizațiuni”, adică a unui mecanism *voit*, stabilit la origină și realizat în momentul diferențierii celulelor și formării organelor. Deasemeni, instinctele sunt acte, în cari scopul adevărat nu e cunoscut de ființa viețuitoare, conștientă totuși, de impresia emotivă și reacția însoțită de plăcere; și aceste acte se execută cu o exactitate uluitoare, într'un scop anumit, fixat dela început de un Creator al căruia principal atribut e: înțelepciunea.

Din devierea scopului adevărat al instinctelor rezultă boale, „patimile”, pe care le studiază, indicându-le tratamentul.

Discutând remediile acestor patimi și ale conflictelor sociale ce decurg din ele, Paulescu a arătat că „Doctrina creștină constituie o adevărată specialitate supremă a științei medicale”.

Aceste idei, de mult expuse în diferite lecțiuni de deschidere, care au fost adevărate desfătări sufletești pentru acei cari le-au ascultat, au fost publicate în broșuri la noi și mai ales în străinătate, unde au fost folosite de numeroși autori ca argumente prețioase și deosebit de călduros apreciate: totuși tratatul de fiziologie a produs un freamăt de uimire. *Papa Piu XI*, informat de fiziologii italieni că un savant

român a demonstrat existența lui Dumnezeu ca și divinitatea lui Christ și a învățămintelor Lui, prin deducțiuni științifice, irefutabile, într'o operă pur științifică, a însărcinat pe unul din Cardinalii săi, să se intereseze de aproape, cine este Profesorul Paulescu, căruia *i-a transmis omagiile și binecuvântările sale*.

Marele „*Traité de Médecine*” început cu *Lancereaux*, a ajuns la volumul IV, apărut acum un an și este închinat „celui mai mare medic pe care l-a avut omenirea”, adică ilustrului său maestru.

În acest volum, cuprinzând *mala-diile aparatelor asimilator și urinar*, înserează rezultatele experiențelor sale judicioase și documentate, asupra funcției renale și asupra rolului glandelor endocrine, confirmând sau completând datele clasice ale glorioasei școale medicale franceze, școală ce nu va fi, niciodată, egalată de niciuna alta, căci nici o nație nu se va putea înălța, vreodată, până la nivelul geniului francez.

Paulescu, devotat cu totul școalei franceze și considerând ca o impietate orice încercare de a atinge măreția ei, a atacat noile curente cu o înverșunare magistrală, ce nu a putut fi înțeleasă de amatorii nou-tăților bombastice.

Volumul al cincilea, în manuscris, gata pregătit, va fi publicat de admiratorii profesorului Paulescu, nu numai pentru a-i complecta opera, ci mai ales pentru a aduce din parte-i un omagiu de recunoștință celor pe cari i-a considerat el, uriașii Medicinii: *Pasteur, Claude, Bernard, Lancereaux*...

Dar, nu pot încheia aceste rânduri, fără a aminti că, la moartea lui *Lancereaux*, în urma dorinței acestuia, Profesorul Paulescu a fost chemat, la Paris, pentru a-l înlocui.

Ce câmp de activitate imens, ce perfecte mijloace de studiu, potrivite puterii sale de muncă, ar fi găsit acolo, marele clinician și marele om de laborator, căruia aici, i s'a refuzat întotdeauna o clinică, cu inexplicabilă îndărătnicie.

Profesorul Paulescu însă, a răspuns că-și iubește prea mult familia și țara, pentru a se putea înstrăina...

Rămas la noi, și ținut departe de orice spital, Prof. Paulescu s'a mulțumit să povățuiască pe elevii săi, cum să se poarte în aceste locașuri născute din dragostea aproapelui!

... „Când veți intra în vreun spital, desbrăcați-vă de patimile de cupiditate și de orgoliu, lepădați-vă și de trândăvie și

dați-vă cu totul bolnavilor, cărora să le fiți recunoscători dacă îngrijindu-i, vă vor permite să vă instruiți". . . .

... „Și urmând percepțiile Carității, îngrijii pe bolnav, ori cine ar fi, nu ca pe un om, nu ca pe un frate ce suferă, ci ca pe însuși Dumnezeu". . . .

A rămas modest, izolat și resemnat, în prea sărăcăciosul laborator de fiziologie al Facultății noastre, de Medicină, de unde a izbutit să scoată lucrări nepretioase, ce fac cinste medicinei și țării românești.

A rămas, și s'a străduit nu numai pentru știință, ci bietele lui clipe de răgaz le-a folosit ca să adâncească

probleme sociale, spre binele Patriei, al cărei viitor îl făcea să tremure de îngrijorare dureroasă.

Și a fost răsplătit mereu, din belșug, cu ofense cumplite, pe care le-a iertat întotdeauna, privind trist, cu gândul departe, splendida operă a prietenului său Paciurea, bustul lui Christ, cu fruntea sângerată sub cununa de spini, și repetând, cu blândețe, cuvintele scrise sub acest bust: „Iartă-le lor, Doamne, că nu știu ce fac!"

Docent Dr. V. Trifu
— București —

L. A. N. C. în Parlament

Discursul dlui prof. A. C. Cuza

la discuția Proiectului de Lege pentru

Valorificarea Cerealelor,

ținut în ședința de Duminică — după amiază —
12 Iulie 1931, a Adunării Deputaților — Sesiunea
Extraordinară 1931

D. Profesor D. Pompeiu, președinte: D. deputat Cuza are cuvântul.

D. A. C. Cuza: D-le președinte, d-lor deputați, o datorie de conștiință și de program mă face să vin la această tribună, pentruca în puține cuvinte să atrag atenția legiuitorului de astăzi, asupra unor grave lacune, în ce privește politica generală economică, pe care d-voastre ați u mat-o în ultimul timp, cu câteva legi.

D-voastră care sunteți literat, cunoașteți pe burghezul gentilom al lui Molière, Monsieur Jourdain: „qui faisait de la prose, sans le savoir". Ei bine și d-voastre faceți o anumită politică, fără să știți care politică faceți.

D-lor, eminentul nostru coleg, fostul ministru, d. Trancu-Iași, împreună cu d. ministru în funcție, Manoilescu, s'au dus dăunăzi și au asistat la un banchet al unei societăți . . .

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: Și colegul meu, d. doctor Cantacuzino!

D. A. C. Cuza: D. doctor Cantacuzino a fost și d-sa, într'adevăr, dar nu a fost în calitate pe care o aveți d-voastre, ca economiști, d-

sa este medic și se interesează în general de suferințele oamenilor, și de aceea pe d. doctor Cantacuzino, anume l-am exceptat! (Ilaritate).

Dar d-voastră sunteți economiști și ce este mai grav, d-ta d-le Manoilescu, ești și actual! (Ilaritate).

D-lor, se duc d-nealor să asiste la *banchetul unei societăți O. R. T., prezidată de Filderman*. Ei bine, vă rog, ce însemnează O. R. T.? (Ilaritate).

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: Eu am vorbit acolo ce trebuia: care trebuie să fie atitudinea guvernului față de această inițiativă!

D. A. C. Cuza: Bine, dar eu vă întreb, ce este cu această O. R. T.?

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: D-voastră știți foarte bine.

D. A. C. Cuza: Eu, nu. D-voastră, d-le ministru Manoilescu, trebuie să cunoașteți ce este cu această O. R. T. Dar l am întrebat și pe d. fost ministru Trancu-Iași, ce e cu O. R. T., doar s'a dus și d-sa la Jidani de acolo, să-mi spună ce înseamnă, și n'a știut să mi răspundă.

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: D-le pro-

fesor, să lăsăm gluma la o parte. Cum credeți d-voastră că noi membrii guvernului, eram să luăm parte la un banchet dat de o asociație privată, fără ca să cunoaștem rosturile sale și fără să stabilim punctul nostru de vedere, să nu știm care sunt obligațiile noastre?

D. A. C. Cuza: D-le ministru, credeam să ușurez situația d-voastră, dar dacă d-voastră, în mod conștient știți ce este această societate și totuși ați luat parte la acest banchet, sunteți foarte culpabil.

Acea societate „O. R. T.", are de scop să transforme Jidăniimea parazită în Jidăniime rurală, și la transformarea acestei Jidăniimi în Jidăniime rurală, noi am fi indiferenți dacă nu s'ar face pe pământul nostru și n'ar avea de scop să ocupe teritoriul nostru agricol. Dar societatea aceasta „O. R. T.", lucrează cu un capital foarte mare asupra teritoriului agricol din Basarabia, în care a și început să așeze coloniile, așa zise agrico'e, și atunci d-voastră, care sunteți ministru al Țării Românești și aveți datoria să apărați interesele acestui popor român, nu aveți nici o chemare ca să mergeți la societatea O. R. T. și să banchetați împreună

(D. N. Miclescu vice-președinte, ocupă fotoliul președinției).

Vă repet încă odată, ca să vă ușurez situația, v'am citat un exemplu, zicând că d-voastră faceți întocmai ca Monsieur Jourdain, care făcea proză fără să știe. Tot așa și d-voastră, am zis că faceți o politică fără ca să știți ce este politica pe care o faceți. (Ilaritate).

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: D-le profesor, dacă ați terminat, să-mi dați voie să vă răspund. În discursul-program, pe care l-a ținut d. Singalowsky, reprezentantul acestei societăți, a insistat numai asupra țelurilor imediate pe care le urmărite această societate, și cari sunt, acelea de a canaliza elementul evreesc, ocupat astăzi exclusiv în comerț, spre ocupațiunile productive din oraș, spre meserii în oraș.

Fără a intra cu d-voastră într'o discuțiune care ne-ar duce prea departe, asupra oportunității însăși de a exista dacă populația evreiască ar fi sau nu, prin firea ei, dacă este sau nu bine pentru echilibrul nostru social, ca populația evreiască să fie în rebuință la sate, mi se pare problema prea îndepărtată ca să merite o discuție mai ales la un ceas în care toți suntem pe punctul

de a cruța cât mai mult timpul. În să trebuie să recunoașteți aci, că este o operă de echilibru social, aceea de a descongiona unele ramuri ale economiei naționale și unele ramuri de activitate, în favoarea altora, descongionare făcută prin reprezentanții unei anumite națiuni. Și atunci, sub acest raport, orice guvern n'ar putea să vadă decât bine în această operă de descongionare, în această deplasare dela ocupațiuni cu un caracter, la altele cu alt caracter, numit, cu un cuvânt, care se întrebuințează adesea, deși nu este exact, cu un caracter parazită, către ocupațiile mai direct productive. Cred că nimeni dintre d-voastre nu va socoti că atunci când ministrul țării și-a arătat simpatia sa pentru o asemenea mișcare, că s'a îndepărtat de interesul țării, de interesul națiunii pe care trebuie să-l reprezinte orice guvern.

D. A. C. Cuza: Gravitatea situației d-lui ministru în funcție, Manoilescu, ca și a aceluia din d-nii actuali, foști ministri, ca d. Trancu-Iași, cari au luat parte la acest banchet, este foarte mare.

D-voastră, d-le ministru, aveți datoria să reprezentați pretinzându-vă interesul națiunii românești. Dar națiunea românească nu are interes să colonizeze România cu Jidani. (Ilaritate, aplauze pe băncile L. A. N. C.).

D. Gr. I. Trancu-Iași: Dar nici nu este vorba de colonizare.

D. A. C. Cuza: Vă rog, lăsați, căci știm noi cum este.

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: Era vorba numai de o deplasare internă, d-le profesor.

D. A. C. Cuza: Dar Jidani dela sate se colonizează, ocupă în Basarabia teritoriile cari revin de dreptul mușcitorilor agricoli români și, prin urmare, d-voastră nu puteți patrona aceasta operă, care este o operă antinațională. Aplauze pe băncile L. A. N. C.).

Este o chestiune foarte gravă, să vă dați bine seama de ce faceți!

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: Nu este vorba de un import de capital, ci numai de deplasarea capitalului pe care îl avem.

D. A. C. Cuza: Noi avem interes să exportăm acest capital!

Aceasta tocmai a fost cauza pentru care m'am dus la d. Trancu-Iași și l-am întrebat: d-le Trancu-Iași, ce ai fost d-ta, ce ai benchetuit d-ta acolo? N'ai știut (către d.

deputat Gr. L. Trancu-Iași), ai știut? N'ai știut! (Mare ilaritate).

D. Gr. I. Trancu-Iași: Sunt fericit că la vârsta mea reinviem timpurile când fostul meu profesor mă întreba: ai știut, și eu îi răspundeam: n'am știut. Eu mă mândresc cu două lucruri: că d. Cuza mi-a fost profesor și că am participat la manifestația asociației O. R. T., care este menită să însănătoșeze economia națională.

D. A. C. Cuza: Ai participat acolo, să fie bine știut, nu ca fost elev înțelegător al d-lui Cuza. (Mare ilaritate). Dar pentru că nu știam ce însemnează această societate O. R. T., văzând inițialele, eu mi-am spus că este societatea: „Ocrotirea Râiei Târtănești“. (Mare ilaritate, exclamații).

D. Gr. I. Trancu-Iași: D-le Cuza, în particular mai merge să spuie aceste lucruri, dar în Parlament! Este vorba de o populație românească, în limitele Statului românesc, este o populație românească! (Protestări pe băncile L. A. N. C.; întrepreri, sgomot).

D. A. C. Cuza: Nu este românească, n'are ce căuta să colonizeze pământuri românești.

Trec, așa dar, asupra acestui exemplu, care vine să ilustreze ceea ce trebuia să spun, asupra politicii d-voastră economice. Dar iată alt exemplu.

D-lor deputați, și aci intră iarăși în discuție d. ministru al industriei și comerțului, care am zis că face cea politică, a prozei d-lui Jourdain, fără să știe ce este.

E vorba de legea d-sale, pe care o citez, iarăși ca o ilustrare a acestei animate politici: legea pentru încurajarea întreprinderilor producătoare de țigete.

În această lege, d-lor, se prevăd anumite dispozițiuni cari favorizează iarăși numai pe Jidani. Dar, înainte de a trece la legea cu privire la țigete, observ că și legea loteriei statului prevede anumite dispozițiuni făcute astăzi să favorizeze numai elementele jidănești.

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: Când am să răspund, d-le profesor Cuza, o să vă arăt ce caracter național, prin excelență, îl are legea pe care o reprezintă, în privința producătorilor de țigete.

Imi pare rău că n'ați luat parte la comisiunea de industrie, unde sper că am convins că este îndreptată împotriva tendințelor de care vă plângeți d-voastră.

D. A. C. Cuza: Am să vă do-

vedesc printr'un singur articol, c caracter antinațional îl are această lege. Deocamdată este vorba de legea loteriei.

N'am luat cuvântul la legea loteriei, dar ce credeți d-voastră, d-le ministru, pe cine va favoriza loteria? Credeți d-voastră că va câștiga un Român dela loteria aceasta — afară de va câștiga un lot oarecare, de va avea noroc să câștige. Dar în afară de aceasta, toată loteria va intra în mâinile Jidanilor. (Ilaritate). Este clar ca lumina zilei. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.).

Noi stăm aci pe călduri de 40 de grade, pentru că facem cadouri tuturor categoriilor de Jidani, cari vor veni să profite depe urma muncii noastre, în paguba populației românești.

Acum, pentru a ilustra aceeaș politică, trecem la legea pentru valorificarea îndreptelilor de țigete.

D. ministru Manoilescu a spus că va arăta ce caracter admirabil național îl are această lege. Eu am spus că o să amintesc un singur articol, care pentru noi, d-le ministru, este de o gravitate excepțională.

În art. 2. unde este vorba de „Fondul pentru susținerea producătorilor de țigete“, d-voastră spuneți: „a) 7 la sută va fi întrebuințat — 7 la sută din fondul pe care îl constituiți — 7 la sută va fi întrebuințat pentru organizarea modernă a distribuțiunii derivatelor de țigete la sate“.

Vă întreb: cari vor fi elementele cari vor distribui derivatele de țigete la sate? Vasăzică, d-voastră, prin acest articol din lege dând o primă acelor elemente parazitare, introduceți toată droaia de speculatori jidani, în sate, cari astăzi n'au calitatea să fie acolo și pe care d-voastră, prin lege, îi trimiteți la sate, ba le dați și prime. (Ilaritate, aplauze pe băncile L. A. N. C.).

Credeți că este o operă națională? Dar d-voastră, împingeți, d-le ministru, populația acestei țări la disperare, pentru că, vă dați d-voastră seama că mai cu petrolul scumpit, mai cu procedările cunoscute ale acestor indivizi paraziți, d-voastră împingeți satele la revoltă și eu vorbesc de satele din Basarabia și din Bucovina, de acele sate, d-le ministru, din Basarabia îndeosebi și din Bucovina, pe care le știți. Dacă satele acelea se vor ridica, se va întâmpla cine știe ce turburări, să știți că aceasta se va datora nechibzuitei d-voastră.

Măsura pe care o luați, pe calea aceasta nechibzuită, că vroți să or-

ganizați, cum spuneți, în termeni admirabili, „organizarea modernă a distribuirii derivatului de țigăi la sate“.

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: Imi pare rău, d-le Cuza, că trebuie să vă urmez pe această cale neregulamentară și care introduce oarecare dezordine în discuțiune, discutând un proiect de lege, care va veni numai peste vre-o oră.

Dati-mi voe se vă răspund, chiar de acum că, în orice caz, organizarea aceasta a distribuției derivatelor de țigăi urmărește tocmai dispariția unor intermediari, cari, în ce privește Basarabia, în special, vă sunt d-voastră, cu deosebire, simpatici. (Ilaritate).

D. A. C. Cuza: Vă rog să notați bine, că eu v'am atras atenția asupra acestei politici economice a d-voastră și că d-voastră veți fi răspunzători de măsurile pe care le veți lua.

Vin acum la legea d-voastră, d-le ministru al agriculturii.

Voi spune numai foarte puține cuvinte.

Precum a zis foarte bine, colegul nostru, d. Grigorovici, și precum a recunoscut, apoi și colegul nostru d. Răducanu, legea aceasta nu este bine intitulată: nu este o lege pentru „Valorificarea cerealelor“, căci nu se valorifică nimic. Eu ași spune altfel: „proiect de lege a primei de export acordată exportatorilor“.

D. G. Grigorovici: Proiect de scumpirea pâinii.

D. A. C. Cuza: D-le ministru, adevăratul nume al legii d-voastră este acesta: „proiect de lege pentru prima de export acordată exportatorilor“.

D. I. Răducanu: „Și a scumpirii pâinii“.

D. A. C. Cuza: Vedeți, dacă ați fi rectificat d-voastră titulatura, problema ar fi fost pusă imediat pe adevăratul teren.

D. G. Ionescu-Sisești, ministrul agriculturii și domeniilor: Ar fi trebuit să fac o lege specială; am preferat să introduc această dispozițiune modificatoare, într-o lege existentă.

D. A. C. Cuza: Recunosc această necesitate, d-le ministru, Rămâne însă, stabilit, că adevăratul titlu al proiectului d-voastră este „proiect de lege al primei de export, acordată exportatorilor“. Cine sunt acești exportatori? (Ilaritate). Iar venim la distribuitorii de țigăi și la organizarea loteriei, cari toți formează una și aceeași categorie.

Vasăzică, d-voastră, d-lor depu-

tați, cum am spus stați aici pe 40 grade căldură, vă munciți, pentru ca să dați satisfacție, cui? Acelor indivizi, cari singuri vor profita și de legea loteriei, și de legea țigăiului, și de prima de export.

D-lor, imi permit a vă atrage atențiunea asupra operei pe care o faceți d-voastră. Iar scuza d-voastră, repet, stă numai în calitatea d-voastră de „Monsieur Jourdain“; că faceți politică fără să știți ce politică faceți.

D. M. Manoilescu, ministrul industriei și comerțului: Câtă vreme vă avem pe d-voastră aici, n'avem nici o grijă. (Ilaritate).

D. A. C. Cuza: Vă mulțumesc, eu imi îndeplinesc datoria, atrăgându-vă atenția, dar vă las d-voastră toată răspunderea.

D-lor, este în proiectul d-voastră, art. 8, care este foarte caracteristic. El zice:

„Art. 8. — Incepând dela 15 Iulie 1931, până la Iulie 1932, se acordă grâului exportat o primă de o mie de lei de fiecare tonă și după normele statornicite în această lege“.

Se acordă! Ce admirabil eufemism legislativ!

Se acordă „grâului“?

D. G. Ionescu-Sisești, ministrul agriculturii și domeniilor: E o greșală de tipar.

Trebuie să fie scris: „pentru grâul exportat“.

D. A. C. Cuza: Foarte bine, ați dres-o: „pentru grâu“. Dar grâul este anonim? (Ilaritate). De ce nu ați spus d-voastră: se acordă exportatorilor de grâu?

D. G. Ionescu-Sisești, ministrul agriculturii și domeniilor: Pentru că, d-le profesor Cuza, exportă și agricultorii și cooperativele.

D. A. C. Cuza: Toți aceia cari exportă sunt exportatori, fie că sunt producători, fie că nu sunt. Dar de ce n'ați introdus d-voastră în cauză pe acei exportatori anumiți, pe care țara îi cunoaște?

D-lor, mergem mai departe. Cum puteți d-voastră să dregeți această iacună, care este, evident, o scăpare din vedere a legii, pentru că nu vă bănuiesc intențiile d-voastră de bun Român?

Iată cum, într'un singur fel, zicând: Se acordă producătorilor români exportatori o primă de . . .

Vă rog, ce vă împiedică pe d-voastră să introduceți această dispoziție, dacă d-voastră voiți în adevăr să favorizați pe producătorii români, și este foarte firesc să fie favorizați producătorii români?

Veți zice: dar în practică ce are să fie?

În practică, astăzi, după legea d-voastră, exportatorul străin, profesional, va veni să beneficieze de prima de 10.000 lei și se înțelege că producătorul român nu beneficiază nimic. Iar dacă d-voastră acordați prima producătorilor români, exportatorul va fi supus atunci intereselor producătorilor. (Aplauze).

D. E. Gherman: Ce se întâmplă dacă Evreul împrumută firma dela Român ca să poată merge la export?

D. A. C. Cuza: D-le coleg, Jidanul, tot Jidan rămâne; dar Românul care face aceasta este un netrebnic.

D. E. Gherman: Este vorba de propunerea d-voastră.

D. A. C. Cuza: Eu zic altceva: vor fi mulți producători români exportatori, cari vor profita de această primă de 10.000 lei și nu este bine ca această primă să o dăm exportatorilor, speculatori, care știm că cea mai mare parte sunt străini.

D-lor deputați, mai am încă o singură observație. Vedeți d-voastră, cum v'am spus, că pe această căldură, muncim noi ce muncim ca să avantajăm pe Jidani. Dar trebuie să aibă o limită și aceasta. (Ilaritate).

Iată ultima observație asupra căreia a atras atenția și d. Grigorovici, și d. Răducanu: se spune că acoperirea sumei necesară pentru plata primelor prevăzute în această lege, se va face prin perceperea unui timbru pus asupra pâinii din comerț. Legea zice:

„Art. 19. — Acoperirea sumei necesară pentru plata primelor prevăzute în această lege se va face prin perceperea unui timbru asupra pâinii pusă în comerț“.

Două observații: întâiu, d-lor, că nu putem să admitem scumpirea pâinii. Noi înțelegem să fie scumpit grâul, dar nu înțelegem să fie scumpită pâinea.

Dar veți zice: dar cum să scumpești grâul, fără să scumpești pâinea? Foarte bine, fiindcă astăzi cel mai mare folos îl trag morarii, care, iarăși, aparțin aceleiaș categorii, de exploatare străini și nu-l trag producătorii. Și atunci, este foarte natural ca să tindem să ieftenim pâinea, să o ieftenim pe seama morarilor, care realizează un beneficiu parazitărilor extraordinar, în dauna populației. (Aplauze.)

Prin urmare, noi nu admitem scumpirea pâinii sub nici o formă. Noi susținem că trebuie să lucrăm pentru ieftenirea pâinii și această ieftenire a pâinii este posibilă, de îndată ce specula morarilor va fi înlăturată. Atunci scumpirea grâului

Comunicările dlui prof. Gh. Cârlan — Suceava

făcute în ședința de Vineri — dimineața —
10 Iulie 1931

I. Asupra reducerii de preț pentru lemnele date invali- zilor, din Fondul Religionar din Bucovina

D. profesor **D. Pompeiu**, președinte: D. deputat Cârlan are cuvântul.

D. **G. Cârlan**: D-le președinte, d-lor deputați, Casa pădurilor a trimis un ordin circular cu Nr. 5.522—929 tuturor direcțiilor regionale și ocalelor silvice din întreaga țară, privitor la lemnele de foc și construcție, acordate invalizilor, orfanilor și văduvelor de război, prin care li se pune în vedere să li se acorde acestora câte 3 mc lemn de construcție, cu jumătate preț.

Pentru anul 1929 a dispus și consiliul eparhial al Fondului Bisericesc Ortodox Român din Cernăuți, să li se vândă din pădurile „Fondului” câte 2 mc lemn de foc cu 50 la sută.

În anul 1930, înaintându-i-se consiliului eparhial al Fondului Bisericesc din Cernăuți, un tablou de toți acești îndreptățiți a li se acorda lemne cu jumătate de preț, li s'a respins cererea cu răspunsul că

Fondul nu este obligat să acorde aceste avantaje, întrucât nu are nici o legătură cu statul.

Cum, în județele Bucovinei, cea mai mare parte din păduri sunt ale „Fondului Bisericesc”, ar urma ca invalizii, orfanii și văduvele de război din aceste județe, să nu beneficieze de un drept care li se cuvine înaintea tuturor celorlalți cetățeni ai țării.

Cu onoare rog deci pe d. ministru al agriculturii și domeniilor să binevoiască a interveni ca Fondul Bisericesc din Cernăuți să fie mai uman cu invalizii, orfanii și văduvele de război, chiar dacă nu are nici o legătură cu statul, după cum li s'a răspuns invalizilor.

Alături și una din plângerile invalizilor.

Rog pe d. ministru al agriculturii și domeniilor să-mi răspundă de rezultatul intervenției făcute. (Aplauze pe băncile L. A. N. C.).

II. Asupra scutirii de impozit, pentru com. Pătrăuți— Suceava, dăunată de urgia intemperiilor recente

D. profesor **D. Pompeiu**, președinte: Se va comunica d-lui ministru al agriculturii și domeniilor.

D. **G. Cârlan**: A doua comunicare:

D-le președinte, am onoare a vă aduce la cunoștință că pe ziua de 21 Iunie 1931 comuna Pătrăuți din județul Suceava, a fost lovită de o mare nenorocire, distrugându-i-se complet recolta pe o întindere de 500 hectare, în urma unei ploi torrențiale, însoțită de o grindină neobișnuită. Această comună cu 3.500 locuitori are foarte puțin teren arabil, dar în schimb are o datorie la bănci și particulari, de aproape 10 milioane lei.

De aceea, cu onoare rog pe d. ministru de finanțe, să binevoiască a-i scuti pe locuitorii loviți de nenorocire, de impozitul pentru acel teren; pe d. ministru de interne îl rog să dispună să li se acorde ce-

lor dăunați un ajutor din fondul sinistraților, iar d. ministru de agricultură și domenii să binevoiască a da ordin să fie ajutați acești locuitori de Camera de agricultură.

Alături și cererile locuitorilor direct către d-nii miniștri, precum și cea adresată d-neilor prin mine.

Rog, totodată, să binevoiască a-mi răspunde de măsurile ce veți lua pentru ajutorarea acestor nenorociți cuprinși de disperare.

D. **G. Ionescu-Sișești**, ministru al agriculturii și domeniilor; A-sigur pe d. deputat că voi face aceste intervenții.

va profita producătorului român; iar intermediarul parazit, morarul, poate fi suprimat, cum d. Grigorevici spunea foarte bine, făcându-se mori ale orașelor sau ale cooperativele. În felul acesta acest exportator va fi redus la beneficiul normal, pe care trebuie să-l aibă, iar nu să aibă un beneficiu de jaf, asupra populației întregi. (Aplauze)

D-lor, dar este altceva. Noi suntem din Moldova, și în această materie, toți cei cari suntem din Moldova, avem o experiență foarte întinsă și absolut înfrustrătoare. Când mă gândesc la d-voastre, că veți pune pe fiecare pâine un timbru, știți ce are să se întâmple? Absolut matematic: va fi o fraudă; timbrul nu se va pune. Dar veți zice d-voastre: se va pune, pentru că toți cei cari vor fraudă vor fi urmăriți și vor plăti 50.000 lei amendă. Toate acestea sunt iluzorii, d-lor—când Jidanul brutar,—și cei mai mulți brutari sunt jidani în Moldova,—se va vedea amenințat să plătească o amendă de 50.000 lei, are să dea o mie de lei aceluia care l-a prins, ca să scape. D-voastră favorizați corupția prin această dispoziție.

D. **A. Corteanu**: E publicul care controlează.

D. **A. C. Cuza**: Publicul? Dar care public? În orașele din Moldova publicul se compune din două categorii: publicul creștin și publicul jidănesc. Între brutarii jidani și publicul jidănesc va fi absolută înțelegere, ca să nu se perceapă nici un timbru; iar Românii vor plăti pâinea mai scump decât Jidanii, având și timbrul pe dânsa. Încât timbrul are să fie plătit numai de creștini.

Prin urmare, având în vedere aceste considerațiuni, cari rezultă din situația reală din Moldova, eu vă atrag atențiunea că această procedură nu este utilă și nu va da rezultatele dorite. Pentru aceste motive și mai ales pentru motivul național, fiindcă proiectul acesta favorizează elementele străine în dauna elementelor producătoare, vă declar, în numele Ligii Apărării Naționale Creștine, că cu toată părerea de rău noi vom vota în contra proiectului.

D. **G. Ionescu-Sișești**, ministrul agriculturii și domeniilor: D-le Cuza, poate voi reuși să vă fac să-l votați, atunci când voi lua cuvântul.

D. **A. C. Cuza**: Poate că veți reuși, cine știe. Numai să-mi dați satisfacție pe terenul național. Dacă se poate, să faceți pâine fără jidani. (Ilaritate).

Rugăm achitați
abonamentul

Francmasoneria

— Organizarea —

Merită o deosebită atențiune, modul în care francmasoneria a înțeles să se organizeze cu atât mai mult cu cât acest fel de organizație este unic.

O ierarhie amănunțită corespunzând cu aptitudinile fiecărui grad asigură o cât mai conștiințioasă păstrare a secretului. Faptul că gradele superioare pot controla oricând gradele inferioare, fără a fi cunoscuți de aceștia, trădează aceeași preocupare: păstrarea secretului și eliminarea masonilor cu tendințe ceva mai independente. Intr'adevăr în masonerie sunt preferați indivizii mai puțin independenți, căci aceștia după un timp oarecare, de contact cu ceilalți masoni, și după vreo câteva ședințe în loji, își pierd personalitatea, devenind slugi plecate, conducătorilor ocuți.

Modul de organizație al F. ∴ M. își are și el tâlcui lui. În fruntea acestei organizații sunt vreo câțiva oameni, necunoscuți de imensa majoritate a masonilor, cari conduc și îndrumă întreaga organizație către scopurile urmărite de ei. Acești oameni au tot interesul să rămână necunoscuți, căci dacă lumea i-ar fi cunoscut, de mult francmasoneria n'ar fi rămas decât o legendă.

Dar cine sunt aceștia? Sunt fiii aceleiași rase, fiii aceluși popor fără Patrie, lacom, hrăpăreț, laș și fără conștiință. Sunt Jidanii. Da, acesta este adevărul. Sunt Jidanii și fideli aseii lor caută ca prin mijlocul acestei asociații care le stă la dispoziție, să realizeze cât mai repede dorința milenară a acestui popor: Dominația Universală. În aviditatea lor, de a avea cât mai mult, și spre satisfacerea patimii lor de dominație, ei nu aleg mijloacele. Această diabolică asociație a fost născocită de creierul lor veșnic în căutare de afaceri, pentru această ultimă și cea mai formidabilă afacere a lor: Impărăția lui Israel. Și Jidanii și-au făcut bine socotelile. Cu ajutorul creștinilor vor nimici. Imperiile și Biserica creștină. Ei n'au nevoie să lucreze. Ei dau numai ordine. Lucrează creștinii pentru ei. Creștinătatea își sapă propriul ei mormânt! Jidanii vor avea grija s'o îngroape cât mai adânc ca să nu mai rămână nici urmă de ea. Ai noștri, fie înconștienți, fie unelte ticăloase în mâinile Jidanilor, își vând tot ce au: Țară, Rege și Neam, pentru a pu-

tea mai ușor, prin ajutorul Francmasoneriei, să ajungă la onoruri.

Pentru a putea studia organizația F. ∴ M. trebuie să începem cu cea mai mică unitate, cu celula întregii organizații; cu *lojele*.

Loja numită în limbajul masonic „templu“ e formată dintr'o sală drept unghulară vopsită în *albastru* și presărată de *stete*. Deoarece ritualul masonic nu permite ca ochiul profan să violeze secretul lor, această sală n'are *ferestre*, sau chiar dacă le are, acestea sunt acoperite astfel, ca lumina din afară să nu poată pătrunde. În schimb loja este luminată, de obicei cu lumânări aranjate în cunoscutele *candelabre cu 7 brațe*, atât de dragi Jidanilor. Ușa de intrare e situată la un capăt al sălii (occident). De fiecare parte a intrării se află câte o coloană ce reprezintă cei doi stâlpi ai Templului lui Solomon. Cea din dreapta e *neagră* și e gravată cu litera B., cea din stânga e *albă* și gravată cu litera I. În fundul sălii (orient) e o *estradă* pe care iau loc, Venerabilul împreună cu Oratorul și Secretarul. În fața acestei estrade se află o *masă* pătrată numită „Altarul Simbolurilor“, pe care sunt așezate *unelte de zidar*. În mijlocul sălii e o *altă masă* triunghiulară, care susține un *craniu* și un *revolver*: masa la care se depun jurămintele. Masonii iau loc pe *scaune* sau în *bânci*, după ce s'au deghizat într'o sală specială pentru aceasta, situată aproape de intrarea propriu zisă a lojei. Afară de aceasta fiecare lojă mai are o *cameră tapetată în negru*, care conține uneori câte un *sicriu*, precum și alte obiecte destinate să înfioare pe neofitul care e obligat să mediteze singur câteva timp în această *cameră* se mai petrec unele din *groteștile ceremonii* obișnuite la inițierile noilor masoni și la înaintările în gradele superioare. Loja cuprinde un număr limitat de membri și este pusă sub conducerea unui *Venerabil*, care îndeplinește atât rolul de președinte al dezbaterilor, cât și acela de suprem administrator al afacerilor lojei.

Venerabilul împreună cu primii patru mari demnitari formează cele cinci lumini ale lojei. Acești patru demnitari sunt: primul și al doilea veghetor, oratorul și secretarul. În afară de aceștia orice lojă mai are: Un vicepreședinte, un mare secretar perma-

nent, 2—4 secretari ajutători, un tezaurar, primul și al doilea maestru de ceremonii; marele păstrător al sigiliului; arhivarul bibliotecar, acoperitorul templului etc.

Masonii își întitulează loja cu titlul răsunător de templu și ca atare aceasta este împodobită cu tot felul de obiecte care mai de care mai ciudate și mai caraghioase. Acestea sunt simbolurile și pentru fie care din ele trebuie o inițiație specială, inereută fiecărui grad.

Felul de a lucra în loji, *simbolurile* (echerul, compasul, Biblia, ciocanul, craniul de mort, șorțurile, etc.), cuvintele de recunoaștere dintre masoni și în fine întreg ceremonialul obișnuit în aceste loji aminteste obiceiurile practicate de breșlele medievale. *Ceremoniile* inițierii diferă dela rit la rit, dar în general se aseamănă între ele, prin *ridicolul* și grotescul inerent acestor inițieri. Intr'adevăr ce poate fi mai caraghios decât să vezi oameni în toată firea supunându-se la tot felul de parodii izvorite din imaginația bolnăvicioasă a unor degenerați. Astfel Paulescu¹⁾ citează după Copin—Albancelli ceremonia inițierii la gradul de maestru. Toată ceremonia este dela început la sfârșit un amestec de grotesc și ridicol. Se comemorează *asasinatul*, *îngroparea* și *desgroparea lui Hiram*, arhitectul templului lui Solomon, iar masonii sunt obligați să ia parte activă la această comemorare fie ca asasini, fie ca gropari, fie ca ceretători trimiși de Regele Solomon în căutarea lui Hiram. La gradul de Rose-Croix se reprezintă o parodie a ultimei cine a lui Isus Christos și așa mai departe, fiecare grad cu inițierea lui.

Demnitarii lojelor sunt aleși de masoni de regulă pe un an, dar sunt frecvente cazurile când acești demnitari sunt mai mult sau mai puțin impusi de gradele superioare.

În afară de această organizație F. ∴ M. posedă o alta, care prin modul cum e organizată e destinată să fie un fel de îndrumătoare și supraveghetoare a celei dintâi.

Această a doua organizație este cea a *gradelor* și ea diferă după rituri și federații. Astfel federația *Marelui Orient din Franța*, care înainte avea 33 de grade astăzi n'are decât 8, pe când federația ritului scoțian antic și acceptat, a păstrat 33. Apoi ritul Misraim sau egiptean n'are decât 5 grade în unele fede-

1) Paulescu: „Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria“, pag. 234.

rații, pe când în celelalte a păstrat numărul complet de 33. Ierarhia grade/or permite o cât mai strictă selecționare a elementelor, cari odată ajunse într'un grad superior nu se mulțumesc să rămână acolo ci caută să ajungă cât mai sus și astfel sunt în stare să facă orice pentru a merita înaintarea în grad. Gradele superioare rămân necunoscute celorlalți masoni, dar aceștia din urmă sunt incontinuu supraveghiați și spionați de aceste grade superioare.

Masonii sunt repartizați în 4 *feluri de loji* după importanța grade/or și fidelitatea pe care au arătat-o masoneriei. Primul grup de loji îl formează atelierile simbolice numite și loji albastre sau joase. Aceste loji se compun din ucenici, soți și maeștrii cari lucrează pe cont propriu, dar sunt în permanență supraveghiați de delegați din celelalte loji. Al doilea grup se numește capitol și cuprinde F. M. dela gradul 4—18. Francmasoneria dela gradul 19 la 30 formează areopagul sau consiliul și în fine cei dela gradul 31 la 33 supremul grad alcătuiesc marele colegiu al riturilor sau supremul consiliu.

Fiecare lojă la rândul ei alege câte un delegat care împreună cu delegații celorlalte loji formează un fel de consiliu numit *convent* (unul pentru fiecare țară). Acest convent alege 33 de membri pe 3 ani, formând astfel un comitet executiv al federației, având în frunte un birou condus de un președinte ales de comitet.

Fiecare țară are o *Mare lojă* care nu e altceva decât federația tuturor lojelor de acelaș rit. Marea lojă este organul de conducere și forul suprem al francmasoneriei din țara respectivă, și ea este în directă legătură și sub obediența vreunei alte mari loji din străinătate. (Exemplu, Marele Orient al României este afiliat Marelui Orient al Franței).

Deasupra F. M. albastre și cea a gradelor superioare există o a treia organizație internațională, cu adevărat secretă chiar pentru masoni; și care formează *centrala* întregii masonerii. Această centrală se numește *Directorat Suprem*), își are sediul la Berlin și posedă 4 mari centre de acțiune: Neapole pentru Europa, Calcutta pentru Asia și Africa, Washington pentru America de Nord și Montevideo pentru cea de Sud.

Francmasoneria îmbracă diverse forme și poartă tot felul de nume, în aparență foarte inocente, în țările în care nu poate pătrunde așa cum este. Gata să verse orice sumă de *bani* și să satisfacă *ambitiile* cele mai nemăsurate, francmasoneria atrage astfel în ghiarele sale pe cei slabi de înger, cari nu pot rezista tentațiunilor ei. Prin diverse asociațiuni internaționale create de ea, cât și prin tot felul de societăți și asociații așa zise culturale, sportive, pentru „Cooperarea intelectuală“, etc., cari toate au aceeaș iudaică esență, francmasoneria prepară terenul propriei scopurilor ei și recrutează aderenți cari mai de vreme sau mai târziu vor îngroșa rândurile slugilor plecate ei.

E destul să menționăm cunoscutele asociații: Y. M. C. A.; A. C. T. (Asociația creștină a tinerilor) și A. C. F. (Asociația Creștină a femeilor), cari în repețite rânduri și-au dat arama pe față și au desvăluit astfel adevăratele lor scopuri cât și origina lor. Apo nu mai au nevoie să fie menționate organizațiile

antinaționale, antimilitariste și pacifiste, în genul „*Ligii drepturilor omului*“, cari s'au făcut destul de cunoscute prin activitatea lor subversivă și desagregantă. Nu trebuie să uităm nici *Rotary clubul*, și nici „*Asociația Română pentru Uniunea Pan-Europeană*“, ambele înființate și ajutate de francmasonerie și de conducătorii ei jidani.

Ca încheiere vom mai aminti societățile *teosofice*, cercurile *spiritualiste* și altele asemenea lor, cari toate lucrează după percepțele masonice, și pantru îndeplinirea scopurilor ei.

La noi în țară francmasoneria a luat dela războiu încoace o dezvoltare și un vânt nebănuit, așa încât astăzi aproape nu există orășel cât de mic, care să nu-și aibe loja sa. Intreaga țară poartă pe pământul stropit și frământat cu atâta sânge de eroi, pe pământul care adăpostește atâtea moaște sante, aceste cuiburi biestemate cari nu vor decât grabnica noastră pieire.

D. V. Athanasescu
— Cluj —

Intre umilință și obraznicie

Cercetând caracterul și modul de viață al rasei semite, vom constata cu cea mai mare ușurință că Jidanul, de obicei, stă pe panta celor două extreme: Umilință și Obraznicie. Drumul mijlociu, care e cel mai superior și frumos, este necunoscut și nebatătorit de Jidan. Bărbăția, demnitatea, tăria de caracter și sobrietatea morală, sunt caracteristici, care nu au de a face nici în clin nici în mănecă cu felul de existență și comportare al nației strâșgulatului din grădina Ghetsemanilor. Argintul pentru care Iuda Iscarioteanul a vândut pe Mântuitorul lumii, nu îngăduie Jidanului corupător și demoralizant să aibă acea demnitate bărbătească pe care a prezintă de obicei un creștin bine crescut și cu sufletul nepătat. Jidanul de regulă, ori e umilit ori e obraznic. Când vede că nu are putere asupra goimului, atunci încearcă să și-l aservească prin atitudinea-i extrem de umilă. Fața i se congestionează, fruntea i se încrețește iar trupul i se încovoie. În aceste momente, creștinului i se înduioșează inima, îl prinde mila și-l servește, cum poate mai bine. După ce l'ai ajutat de s'a înșdrăvenit și ai nevoie de el, tu creștinule milos,

apoi lasă numai să vezi, de ce e capabilă barba nespălată a Jidanului. Când el e s'apan pe situație și e convins că nu ai nici o putere asupra-i, atunci e obraznic din cale afară. Nu cunoaște omenie, nu cunoaște bun simț, nu cunoaște milă, nu cunoaște nimic. Obraznicia sa revoltătoare nu are margini. E agresiv nerușinat, provocator, cinic și boblucaș. Traversarea drumului, dela umilință la obraznicie, pentru fiii și ficele din rasa degenerată a lui Iuda, este extrem de rapidă. Azi, plânge, se tângue, e supus și umilit iar mâine, — dacă printr'o împrejurare oarecare a ajuns la o conjunctură de independență — e vanitos, intumescent ca un curcan, fără bun simț și obraznic, în cea mai cuprinzătoare accepțiune a cuvântului. Jidanul e șarpele pe care creștinul îl strânge la sân. Azi îți linge degetele iar mâine te mușcă și îți otrăvește. Așa-i structura sa lăuntrică și așa-i dictează învățăturile sale talmudice.

„Protocoalele înțelepților Sionului“ sun: o mărturie notorie, în această privință. Învățăturile cuprinse acolo, alcătuiesc cea mai inatacabilă dovadă, că Jidanul, urește cu toată pasiunea, cu feroce fanatism, pe goim,

1) P. Rosen: „L'ennemie sociale“.

urmărind cu o tenacitate și o perseverență diabolică să și-l aservească întâiu și apoi să-l distrugă. Cele două extreme: Umiliința și Obrăznicia sunt pentru Jidan, normele tradiționale după care își diriguiește ritmul vieții. Nejidantul ponderat în faptă și cuget, e stâlcit ca un vierme, între aceste două lanțuri, înverigate și susținute de nația hapsână a lui Izrail.

Observați zilnic, dragi cititori, în cercul Dv. de activitate, și veți constata cu ușurință acest lucru. Puterea cutropitoare a lui Iuda e mare. Arginții săi sunt mulți. Iar datoria

noastră este de a deștepta națiunea română și de-a o pune în postură de apărare.

Marii nostri înaintasi: Mihail Emnescu, Vasile Conta și intransigentul Cogălniceanu, ne stau în față, drept pildă. Nu cu ciomagul nici cu pumnul, ci prin neconțința și stăruitoarea cultivare a întregii națiuni românești vom para loviturile mortale, pe care ni le administrează Jidovimea. Deviza noastră să fie: „Hristos, Regele, Națiunea“.

Ion Berinde

— Maramureș —

Dar Moții? . . .

La temelia oricărei atitudini militante se află desigur, credința unei îndrepări.

Nu cunosc o problemă care să fi stârnit în epoca dela unirea cea mare și până azi, o analiză mai minuțioasă prin presă și diferite anchete oficiale și de altă natură, decât fatala chestiune a acestui popor în plină agonie. Plasată în categoria discuțiilor de caracter teoretic încă din 1919, credeam că intrase solid pe terenul problemelor de realizare a prezentului.

Sentimentele oficialității noastre începând cu Ionel Brătianu și sfârșind cu actualul premier Nicolae Iorga, acest titan al istoriei noastre nu-i erau deloc dușmănoase. Dimpotrivă. Cele mai elogioase aprecieri s'au rostit asupra vitejilor fără precedent de cari au dat dovadă moții, în trecutul sbuciumat al acestui colț de țară.

Poate că aceste elogii ar fi mult diminuate în importanța lor istorică, dacă nu ar fi confirmate chiar de streini. Doi dintre cei mai autocrați monarhi ai Europei, Frantz Iosef Habsburgul de tristă memorie și Țarul Nicolaie I. al tuturor Rușilor, prin rostul celebrului său general Lüders, au recunoscut de comun acord bravura fără seamăn a legionarilor din loagărul lui Iancu, cari au zdrobit și înecat în lac de sânge, trei armate de ale lui Kossuth în revoluția dela 1848—49.

Demnitatea de neam a Românilor ardeleni niciodată n'a fost ridi cată la culmi mai impunătoare, ca prin sabia lui Iancu și a bravilor lui lănceri.

Revoluția dela 1918 din Ardeal a fost pusă în marș tot de către moți.

Istorică adunare dela Alba-Iulia a fost păzită de baionelele scăldate în sânge a gărzilor naționale din Țara Moților. Ungurii au fost ținuți în frâu și băgați în groază, numai auzind de vestea că vin iarăși moții ca la 48, să-i treacă prin fier și sabie.

Sunt fapte asupra cărora istoria imparțială și-a rostit de mult cuvântul.

Și cu toate acestea nici-o mână de ajutor nu li s'a intins nici în trecut — Ungurii cel puțin aveau motive apreciabile să-i țină în robie — dar spre rușinea noastră nici străpânirea românească nu i-a învrednicit de un tratament mai bun. Pe lângă alte variațiuni de platitudine, unirea cea mare ne-a scos în evidență și lipsa identității noțiunei datoriei către acest popor revoluționar.

Nu am stărui prea mult asupra necesității de a veni în ajutorul acestei populații, cu sufletul otrăvit de demagogia deșantată a politicianismului nostru steril și ticălos, dacă minciunile ambalate în haina atrăgătoare a promisiunilor de tot felul nu i-ar fi împins pe moți spre un povârniș, din care cu greu se vor putea reculege. Temperatura morală a acestei populații de aproape 400 mii de suflete a întrecut cu mult punctul maxim al celei mai critice situații, iar atmosfera este încărcată și miroase a idom a praf de pușcă . .

Nemulțumirile sunt de ordin general, înzadar încearcă autoritățile să falsifice realitatea prin rapoarte oficiale redactate superficial de niște indolenți, cari n'au curaj să ia contact cu administrații, decât prin receptorul societății de telefoane și

nu îndrănesc să descindă pe masa de manevră a mizeriilor de tot felul ce de zece ani și mai bine, le-a risipit moților până și cenușa din vatră. Evident, nu ne referim aici la cele câteva sute de târgoveți din centrele moțești, cari duc viață dalbă pe urma rapidei îmbogățiri jăcmănite pe spinarea cambrată de nevoi a muncitorilor dela sate.

Noi scrim aici de imensa lume a satelor moțești, unde cremenea și amparul au scos din circulație până și cea mai ștearsă umbră de civilizație: chibritul. Vorbim de miile și zeci de miile de brațe muncitoare ridicate la orizont ca o amenințare implacabilă, cerând lucru, pâine, omenie și dreptate. Administrația noastră civilă și eclesiastică nu vrea să audă nici să vadă furia clocotitoare de ură, care mocnește în sufletul moților din Vidra de sus — satul lui Iancu — cel mai puternic centru comunist și de sectanți, din Munții Apuseni.

Și fiindcă am ajuns aici, fie-ne permis a întreba pe pretorul din Câmpeni, de când n'a mai pus piciorul lui de oblăduitor al stăpânirii în această comună contaminată de ciuma comunistă. Sau să ne arate la ce concluzii a ajuns în anchetele pe cari le-a făcut și ce măsuri a preconizat organelor sale superioare pentru remediarea rețelilor de cari suferă în special plasa Câmpeni?

Administrația noastră din Munții tradează, o absență totală de preocupări serioase, pentru ridicarea standardului economic și social al năpăstuiților iobagi peste cari este pusă să stăpânească. Și câte lucruri bune nu s'ar fi putut face, numai de către pretori în cadrul problemelor de administrație generală, și câte stări anacronice de azi n'ar fi putut fi îndreptate de către niște șefi energici și cu tragere de inimă, pentru interesele obștești, aici în centrul moților? . . Am fi poate prea pretențioși în așteptări, cerând socoteală numai pretorului din Câmpeni și jur.

Din nefericire situația este aproape identică din acest punct de vedere, în toate cele douăsprezece plăși moțești răspândite pe teritoriul celor șase județe megieșe.

Drumurile sunt aproape impracticabile. Numai bieții negustori ambulanti cari coboară de sub poalele Găinei și a Bihariei, cu căruțele lor încărcate de doniți și ciubare știu câte obstacole întâmpină pe aceste viroage, pânăce apucă drumul principalelor arterii de comunicație din

centrul Ardealului și câmpiile Crișanei, ca să-și schimbe mărfurile pe cereale sau „bucate“ cum le zic ei.

Nevoile de pășuni alpine și păduri nici până azi n'au fost soluționate în mod cinstit prin reforma agrară. Permanentele certe și hărțu-eli dintre comunele învecinate precum și numărul neobicinuit de mare al delictelor silvice, sunt cea mai eloquentă dovadă.

Pauperizarea constantă și sistematică a populației de către cămătarii venali și rapaci a înfeodat în datorii 85% din gospodăriile sărăcicioase. Iată efectele crizei prădalnice nu numai de capitaluri dar și de ocazie de lucru.

Industria minieră atât de înfloritoare altădată, așteaptă o mână salvatoare, capabilă să o ridice din falimentul în care s'a năruit, numai din nepriceperea noastră. Ce să mai spunem de impozitele neachitate de vre-o 5—6 ani în urmă, biruri pe cari agenții fiscalului nu sunt în stare să le încaseze, fiindcă li-e teamă să nu provoace revolta sătenilor, secătuiți cu desăvârșire de orice posibilitate de contribuție, la sarcinile publice.

Toate aceste fenomene sociale din Țara Moșilor, reprezintă replica logică a unei chibzuiri juste pe care și-au format-o urmașii lui Horia și a lui A. Iancu, despre orbecăiala rapsodică a nepriceperei noastre de guvernare.

Cutrerând această regiune în lung și lat, de la Gilău la Hălmaș și dela Ciucea până la Băița, ochiul atent al unui cercetător deprins cu aprecierea oamenilor și mersul evenimentelor, nu poate trece cu vederea aceste fenomene cari îți dau impresia reală, că aici se petrece ceva sguđuitor de tragic, asemănător unui vulcan în preparative de erupție. Dacă se pot vedea undeva în această țară stigmatul prerevoluționare, cu rădăcini adânc infipte în humus-ul etnic al poporului românesc, atunci trebuie să ne ațintim privirile asupra frământărilor neobicinuite prin cari se sbat azi moșii.

Noi deocamdată semnalăm primejdia ce se anunță.

Domnul președinte al consiliului Nicolae Iorga a promis că va cerceta răul și va găsi leacul. Semne de îndreptare cu toate acestea nu se arată, iar în acest timp foamea și corupțiunea, isvoare din cari țâșnesc revoluțiile, curg neincetat în Munții Apuseni și Zarand. Singurul zăgaz, dar și acesta vremelnic, este încrederea nețarmurită încă, ce o au în

M. S. Regele că le va face dreptate.

Berkowitzi-Ior, iar mai recent lui Blank, li s'a făcut, pe când moșilor? Deocamdată ne oprim aci și ne consumăm indignarea în vorbe. Să nu creadă însă cei vizați că prin a-

ceasta ne-am răcorit. Moșii au dat dovadă în cursul sbuciumatei lor istorii, că nu toate răfuielele se o-presc la vorbe.

Dr. Virgil E. Șortan.
— Cluj —

Strigare !

Peste tot, sărăcia obștească a norodului, mai ales țărănesc.

Oasele țaranului, oase trudite și fără folos.

Neîncredere, hoție peste tot.

Jos, sărăcie și desnađejde; sus, la cei bogați, desfrâu și risipă; jaf și 'n visteria țării sub toate guvernele partidelor politice — se zice, că guvernul de azi, dacă n'a putut face altceva, cel puțin s'a muncit și se muncește ca să stingă risipa și hoția în v steria țării.

Ispitind poporul cel mare, afli din oftatul că „hoția vine de sus“.

Stricăciunea și hoția a venit mereu de sus, dela conducătorii politici ai țării; iar dacă observi mai bine, vezi la spatele lor aurul și argintul străinilor și Jidanilor, cari nu ne-au iubit țara din inimă, ci numai pentru a o mulge; ei au jumatate banii în țară și jumătate în alte țări; ei stau cu un picior în țară și cu altul în străinătate; *străinismul este buba cea mare a țării*; ei ne-au furat țara, ei ne-au batjocorit țara; străinii și mai ales Jidanii, ca niște, corbi au ciupit și ciupesc mereu din trupul bogat și răbdător al țării noastre.

„Țara bouului“! Până când această poreclă de rușine? Și bou a dejuat!

Partidele politice de până azi: s'o știți bine voi, frați Români și Creștini, că sunt în slujba intereselor corbilor, în lanțurile robiei aurului drăcesc, care ne-a sărăcit țara, îmbogățindu-se numai pe ei, cei pușini și care ne-au stricat și sufletul și bunele moravuri al poporului.

Până când? Dar până când mai putem răbda această stare de jale ce ne urmărește și ne îndobitocește?

Frați Români și Creștini!

Liga Apărării Naționale Creștine vă strigă prin noi un glas de strigare înaltă.

Ca și oare când Apostolii lui Christos, cari văzând un slăbănog la ușa bisericii, i-au zis: „Aur și argint n'avem, dar în numele lui Isus

Christos zic ție, scoală-te și umblă“, și s'a sculat îndată slăbănogul; și noi îți strigăm ție, popor slăbănog: „Sc ală-t și umblă! Mergi pe picioarele tale!“

De unde îndrăzneala aceasta la noi? Din credință și din Duh. Și din acestea a venit în toate vremurile, orice izbăvire. E un Duh de izbăvire ce trăește în noi, cari propovăduim învățăturile Ligei Apărării Naționale Creștine. E un Duh care vine de sus, din cer dela Christos, prin credință, și se unește pe pământ cu duhul părinților noștri, cu duhul lui Mihaiu, al lui Ștefan dela Putna, al lui Vodă Cuza dela Ruginoasa, al lui Tudor de pe Jiu, al lui Avram Iancu dela Țebea...! *E duh de izbăvire.*

Nu vă chemăm, ci vă strigăm cu buciumul Arcașilor lui Ștefan, din vârful de munte — muntele credinții și nădejdi noastre — iubiți-vă, Români!

Infrățiți-vă! Deșteptați-vă, din somnul cel de moarte! Nisipuri ră-tăcitoare ale Neamului nostru Românesc! Lipiți-vă unul de altul și întăriți blocul de granit, în care în zadar să isbească vrășmașii noștri văzuți și nevăzuți.

Prin Christos și pentru Christos!
Prin Patrie și pentru Patrie!
Prin Rege și pentru Rege!

Preot Ioachim C. Sănescu
Găvănești — Buzău.

Citiți și răspândiți

Infrățirea

Românească

Este poliția auxiliara justiției? ori îi pune bețe în roate?

Tablou

despre inculpații implicați în fraudele cu spirtul negru, dispăruți dela domiciliu.

Nr. cor.	Numele și pronumele	N-rul dosarului	Observații
1	Samoil Körner	76/931	Conform adresei Cabinetului de Instrucție Trib.-Storojineț, No. 2897/931, se află în Polonia, orașul Cuty.
2	Solomon Martin	19/931	Conform adresei Comisariatului II-Oradea, No. 2936 din 23. VII. 931, și adresei No. 3301 din 25. VIII. 931, se află în Ungaria, la Budapesta.
3	Ludovic Lebovits	„	„
4	Laurențiu Grünwald	„	„
5	Izidor Hitter	„	Conform adresei Comisariatului II-Oradea, No. 3208 din 25. VII. 931, se află în loc necunoscut (Ungaria).
6	Jacob Spilman	„	Conform raportului telefonic al poliției Satumare, se află în Ungaria.
7	Samuil Kepes	152/931	Conform raportului Poliției Tg.-Mureș, depe fila de inmanuare restituită împreună cu citația, se află în Ungaria.
8	Iosif Kepes	„	Conform raportului telefonic al Postului de jandarmi Reteag, jud. Someș. se află în Ungaria.
9	Ludovic Rosenwasser	123/931	Conform raportului verbal al Comisarului dl R. Ilea dela poliția Cluj, și a procesului verbal trimis cu mandatul de arestare, se află în Ungaria.
10	Alexandru Rotschild	„	Conform procesului verbal despre neinmanuarea mandatului de înfățișare, emis de Cab. III. Instr, se află dispărut în loc necunoscut.
11	Maurițiu Stroli	76/931	Conform raportului verbal al Comisarului de Poliție dl R. Ilea, se află dispărut în loc necunoscut.
12	Elias Schlesinger	19/931	Conform raportului postului de jandarmi Vad, jud. Bihor, No. 32 din 3. IX. 931, se află în loc necunoscut.
13	Ernest Kertész	152/931	
14	Iuliu Karniol	77/931	Conform raportului telefonic al postului de jandarmi Prundul-Bârgului, se află în Ungaria.

Inculpații dela 9—13 inclusiv, probabil că se află în țară.

Dupăce vei fi citit acest tablou, ai dreptul să te întrebi, cetățean român, pentru care motiv toți contrabandiștii de mai sus, implicați sub o formă sau alta, în fraudă de miliarde cu spirtul negru, **TOTI JIDANI,**

au putut scăpa urmării judiciare? Pentru care motiv poliția nu și-a făcut datoria de vigilență și energie, spre a ajuta, ca mâna aspră a Justiției, să înșface pe contrabandiști și să-i bage în pușcărie?

Ori lucrează aurul lui Iuda? Dl Ministru al Justiției are tot dreptul să ceară colegului său dela Interne, să-și deștepte subalternii, să-i scuture și să-i cheme la simțul răspunderii.